

Great Plains : เขตที่ราบอันกว้างใหญ่

เขตที่ราบอันกว้างใหญ่ มีลักษณะภูมิประเทศเป็นทุ่งหญ้ากึ่งแห้งแล้งถึงแห้งแล้ง เรียกอีกอย่างว่า เขตควายป่า (Bison Region) และทะเลทรายอันกว้างใหญ่ของอเมริกา (Great American Desert) เขตที่ราบแห่งนี้เป็นชายแดนตะวันตกเขตสุดท้าย (last frontier) ของสหรัฐอเมริกา มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐานของพากโภบาล (cowboy) และชาวนาอเมริกัน ตลอดจนการต่อสู้แย่งชิงแผ่นดินระหว่างชาวผิวขาวกับชาวอเมริกันอินเดียน

แผนที่แสดงอาณาบริเวณที่ราบอันกว้างใหญ่

หรืออินเดียนแดงเจ้าของถิ่นเดิม

เขตที่ราบอันกว้างใหญ่อยู่ทางภาคตะวันตกกลาง (Midwest) ของวีปอเมริกาเหนือ ครอบคลุมพื้นที่บางส่วนของมลรัฐเท็กซัส (Texas) ทางใต้ของสหรัฐอเมริกา ไปจนถึงทางเหนือของประเทศแคนาดา และด้านตะวันออกของเทือกเขาร็อกกี (Rocky) ไปจนถึงแม่น้ำมิสซูรี (Missouri) มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ ๑ ใน ๓ ของสหรัฐอเมริกา ประกอบไปด้วยมลรัฐต่าง ๆ ถึง ๑๐ มลรัฐ ได้แก่ เท็กซัส นิวเม็กซิโก (New Mexico) โอลเคลาโฮมา (Oklahoma) แคนซัส (Kansas) โคโลราโด (Colorado) เนบราสกา (Nebraska) ไวนอมิง (Wyoming) เชาฟ์ด้าโคต้า (South Dakota) นอร์ทดาโคต้า (North Dakota) และมอนแทนา (Montana)

ในช่วงครึ่งแรกของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ชาวผิวขาวจากภาคตะวันออกที่เดินทางด้วยเกรียนประทุนเพื่อไปตั้งถิ่นฐานที่ดินแดนแคลลิฟอร์เนียทางชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ต้องรับเดินทางข้ามเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ไปให้เร็วที่สุด เพราะมีแต่ความแห้งแล้งกันดารและยังต้องเผชิญกับการโจมตีของพากอินเดียนแดงผู้ต่าง ๆ ดังที่ถ่ายทอดไว้ในเพลงพื้นบ้านและกวีนิพนธ์ประเกทสำนักงาน (ballad) เช่น **Sweet Betsy from Pike** ที่เล่าถึงความลำบากยากแค้น ความอดอยากริบใหญ่และภัยจากพากอินเดียนแดงที่นักบุกเบิกหนุ่มสาวคู่หนึ่งต้องเผชิญ ขณะเดินทางข้ามเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ที่มีแต่ทุ่งหญ้าสุดลูกหลานไปยังแคลลิฟอร์เนีย

ก่อนครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ เขตที่ราบอันกว้างใหญ่มีแต่พากอินเดียนแดงกว่า ๓๐ เผ่า อาศัยอยู่อาทิ เผ่าชู (Sioux) เผ่าไซแอนน์ (Cheyenne)* และเผ่าอาเช (Apache) เนื่องจากในตอนแรกรัฐบาลสหรัฐอเมริกามีนโยบายที่จะกันเขตที่ราบแห้งแล้งกันดารแห่งนี้ไว้เป็นเขตสงวนของพากอินเดียนแดงอินเดียนแดงเหล่านี้เรียกรวม ๆ ว่า “อินเดียนแดงที่ราบ” (Plains Indians) มีจำนวนเท่ากับ ๒ ใน ๓ ของ

อินเดียนแดงทั้งหมดในสหรัฐอเมริกา อินเดียนแดงที่รับดำรงชีวิตด้วยการล่าควายป่าซึ่งมีอยู่มากมาย ในเขตนี้มาเป็นอาหารและเครื่องนุ่งห่ม ชาวผิวขาวกลุ่มแรกที่เข้าไปหาประโภชน์ในตินแคนແบนนี้คือพราบปาที่เข้าไปล่าสัตว์เพื่อเอาหนังไปขาย และพวกรโคบาลจากภาคใต้ที่มาต้อนควายป่าไปขายตามเมืองใหญ่ ๆ ทางภาคตะวันออก เมื่อมีทางรถไฟตัดผ่านเข้าไปในเขตที่ rab กว้างใหญ่ ควายป่าก็ยังถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมากเพื่อเอาหนังซึ่งมีราคาดีไปขาย จนถึงกับมีการตั้งบริษัทค้าหนังควายป่าซึ่งทำรายได้มหาศาลขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๗๑ ควายป่าจึงหมดไปจากเขตที่ rab แห่งนี้อย่างรวดเร็ว ประมาณกันว่าควายป่าถูกฆ่าไปไม่ต่ำกว่าปีละ ๓ ล้านตัว ระหว่าง ค.ศ. ๑๘๗๑-๑๘๗๕ โดยรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ไม่คิดที่จะห้ามปราบ เพราะรู้ดีว่าควายป่ามีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของพวกรอินเดียนแดงมาก หากควายป่าหมดไปจากตินแคนແบนนี้พวกรอินเดียนแดงก็จะต้องอดตาย หรือมีฉะนั้นก็จะต้องเพาะปลูกเป็นหลัก แหล่งในที่ทากินที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาจัดไว้ให้ ควายป่าจำนวนมหาศาลที่เคยเพ่นพ่านอยู่ทั่วไปในทุกภูมิภาคที่ rab แห่งนี้จึงถูกทำลายจนเกือบสูญพันธุ์ ทั้งนี้ใน ค.ศ. ๑๘๙๕ ควายป่าในແบนนี้ยังมีอยู่ประมาณ ๑๕ ล้านตัว แต่เมื่อถึง ค.ศ. ๑๘๙๖ กลับเหลืออยู่เพียง ๖๐๐ ตัว และมีฝันว่าที่ชาวผิวขาวต้อนเข้าไปเลี้ยงในແบนนี้เข้ามาแทนที่

ทุกปีพวกรโคบาลจะต้อนฝูงวัวจากมลรัฐเท็กซัส ขึ้นเหนือไปเลี้ยงตามทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไปศาลของมลรัฐโคโลราโด ไวโอลิง มอนแทนา นอร์ทดาโคตา และเชาท์ต้าโคตา ทำให้เกิด “อาณาจักรปศุสัตว์” (Cattle Kingdom) ซึ่งรุ่งเรืองมากระหว่าง ค.ศ. ๑๘๗๐-๑๘๘๐ ในเขตที่ rab อันกว้างใหญ่ พวกรโคบาลใช้ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในเขตที่ rab แห่งนี้ ซึ่งพวกรเขารียกว่า เรนจ์ (range) เป็นที่ทำมาหากินและที่พำนักตลอดจนประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในယามว่าง คำว่า เรนจ์ จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของตำนานตะวันตกที่ติดตรึงใจคนจำนวนมาก และยังเป็นคำที่คุ้นหูในเพลงของพวกรโคบาลตะวันตก เช่น

เพลง Home on the Range

หลังจากที่ตันทางภาคตะวันออกและภาคตะวันตกแบบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกมีผู้จับจองไปหมดแล้ว ล้อเกรียนของผู้อพยพก็เริ่มเคลื่อนเข้ามาในเขตที่ rab อันกว้างใหญ่ที่ยังกร้างว่างเปล่า โดยมีความฝันแบบメリกัน (American Dream)* ว่าตนจะสามารถสร้างเนื้อสร้างตัวในชายแดนตะวันตกแห่งนี้ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรัฐบาลของประธานาธิบดีอบรา-แฮม ลิงคอล์น (Abraham Lincoln ค.ศ. ๑๘๖๑-๑๘๖๕)* ออกรัฐบัญญัติการตั้งถิ่นฐาน (Homestead Act)* ใน ค.ศ. ๑๘๖๒ อนุญาตให้ชายผิวขาวอายุไม่ต่ำกว่า ๒๑ ปีบริบูรณ์จับจองที่ดินที่ยังไม่มีใครบุกเบิกในเขตที่ rab อันกว้างใหญ่แบบให้เปล่ารายละ ๔๐๐ ไร่ (๑๖๐ เอเคอร์) โดยมีเงื่อนไขว่าต้องเข้าไปตั้งรกรากพัฒนาที่ดินที่ตนจับจองไว้เป็นเวลา ๕ ปี ทั้งนี้เพื่อเร่งให้ผู้คนไปตั้งถิ่นฐานในเขตนี้ และผลักดันให้พวกรอินเดียนแดงผ่านต่าง ๆ อยพอกอไป นอกจากนั้น ในปีเดียวกันนี้รัฐบาลสหรัฐอเมริกายังออกรัฐบัญญัติทางรถไฟสายแปซิฟิก (Pacific Railroad Act) ให้สัมปทานบริษัทรถไฟสายยุเนี่ยนแปซิฟิก (Union Pacific Railroad Company)* และบริษัทรถไฟสายเชนทรัลแปซิฟิก (Central Pacific Railroad Company)* สร้างทางรถไฟสายข้ามทวีปเชื่อมภาคตะวันออกกับภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ในการนี้บริษัทรถไฟสายยุเนี่ยนแปซิฟิกต้องสร้างทางรถไฟจากมลรัฐเนบราสกาผ่านเข้าไปในเขตที่ rab อันกว้างใหญ่ไปยังมลรัฐยุทาห์บรรจบกับทางรถไฟที่บริษัทรถไฟสายเชนทรัลแปซิฟิกสร้างมาจากมลรัฐแคลิฟอร์เนีย จึงเกิดการขยายตัวไปทางตะวันตกขนาดใหญ่ ทำให้นโยบายการตั้งถิ่นฐานของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาและการกำจัดพวกรอินเดียนแดงให้หมดไปจากเขตที่ rab อันกว้างใหญ่บรรลุผลอย่างรวดเร็วติดແบน ในที่ปีอเมริกาเหนือทั้งหมดตั้งแต่ชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันตก จึงตกเป็นของชาวผิวขาว ทั้งนี้ชาวอเมริกันส่วนใหญ่คิดว่าเป็นไปตามลิชิตของพระ

Great Plains

เป็นเจ้า (Manifest Destiny) ที่กำหนดให้พากตันเข้ายึดครองทวีปอเมริกาเหนือจากพากอินเดียนแดงเจ้าของถิ่นเดิม

ช่วงแรกพากชาวนาที่เข้าไปบุกเบิกที่ดินในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ ไม่เพียงแต่ต้องต่อสู้กับความขาดแคลน ความแห้งแล้งกันดาร และภัยธรรมชาติ ยังต้องต่อสู้กับพากอินเดียนแดงด้วย โดยส่วนใหญ่เกิดจากการที่ชาวผิวขาวละเมิดข้อตกลงบุกรุกเข้าไปในเขตสงวนของพากอินเดียนแดง ระหว่าง ค.ศ. ๑๘๖๗-๑๘๗๕ พากอินเดียนแดงต้องรบกับชาวผิวขาวถึง ๒๐๐ กว่าครั้ง แต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้อย่างราบคาบ ถูกภาวะด้อนไปอยู่ในเขตสงวนในบริเวณที่แห้งแล้งกันดารที่สุดของเขตที่ราบอันกว้างใหญ่จนหมด

นอกจากนี้ พากชาวนาจึงต้องต่อสู้กับเหล่าโคลาลที่ต้อนฝูงวัวเข้าไปเหยียบย่างไร่นา จนในที่สุดพากชาวนาต้องล้อมรั้วลดหนามในที่ดินของตน ประกอบกับพายุหิมะและความแห้งแล้งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งระหว่าง ค.ศ. ๑๘๘๕-๑๘๙๖ ทำให้วัวทั้งหมดในแฉนนี้ล้มตายไปถึงร้อยละ ๘๕ เจ้าของวัวจึงต้องซื้อที่ดินในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ไว้ใช้เลี้ยงวัวที่เหลือ โดยทำรั้วลดหนามล้อมฝูงวัวไว้ในที่ของตน เป็นเหตุให้เหล่าโคลาลไม่อาจต้อนวัวไปเลี้ยงตามที่ต้อง ฯ ในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่อย่างเสรีได้อีกด้วยในปีต่อมา ค.ศ. ๑๘๙๐ และวิถีชีวิตชายแดน (Frontier Life)* ยุคตะวันตกแคนเดนเก่อน (Wild West) ที่เต็มไปด้วยสีสันก็ต้องสิ้นสุดลง

พื้นที่ส่วนใหญ่ของเขตที่ราบอันกว้างใหญ่เป็นทินดินดาน ทินปูน และทินทราย ในฤดูหนาวอากาศหนาวจัดอุณหภูมิลดต่ำกว่า ๔.๕ องศาเซลเซียส แต่เมื่อถึงฤดูร้อนอุณหภูมิกลับสูงถึงกว่า ๓๘ องศาเซลเซียส อากาศแปรปรวน มีพายุทอร์เนโด (Tornado) เกิดขึ้นเนื่อง ฯ ในฤดูร้อน อาคารบ้านเรือนในเขตนี้จึงต้องมีห้องใต้ดินไว้หลบภัยจากพายุทอร์เนโดที่เต็มไปด้วยอันตราย นอกจากนี้ น้ำยังเป็นสิ่งหายาก เพราะแม่น้ำซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่สายในเขตนี้ส่วนใหญ่มีขนาดค่อนข้าง

Great Seal of the United States

เล็ก ข้างซ้ายไม่ค่อยมีดันไม้และมีผนังกันนอย มีกัยแล้งและแมลงศัตรูพืชเช่นตึกแต่นมาทำลายพืชผลเป็นประจำ ชาวนาในเขตนี้นอกจากกล้าหาญแล้วจึงต้องทรหดอดทนเป็นพิเศษด้วย ดังนั้นในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ขณะที่ชาวผิวขาวจากภาคตะวันออกหลังไอล์ดเข้าไปตั้งถิ่นฐานในเขตนี้ไม่ขาดสาย ก็พบว่ามีชาวผิวขาวจำนวนไม่น้อยกว่ากันที่เข้าไปบุกเบิกอยู่ก่อนแล้วที่ความแรนแคนไม่ไหวต้องอพยพกลับมาทางงานทำตามเมืองใหญ่ ๆ ทางภาคตะวันออกอีกรังหนึ่ง

ในศตวรรษ ๑๙๓๐ อันเป็นยุคที่เกิดเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (Great Depression)* ในสหรัฐอเมริกาและทั่วโลก ในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ก็เกิดภัยแล้งอย่างรุนแรง ทำให้ชาวนาส่วนใหญ่ในเขตนี้ต้องลงทะเบียนรับประทานเพราะที่ราบแห้งน้ำกลায์เป็นทุ่งฝุ่น (Dust Bowl)* ขนาดมหาศาลพวยขึ้นจากเขตนี้กระจายไปไกลถึงเมืองบอสตัน (Boston)* และกรุงวอชิงตัน ด.ซ. (Washington D.C.) ทางชายฝั่งตะวันออก ซึ่งอยู่ห่างจากเขตนี้ถึง ๓,๐๐๐ กิโลเมตร

หลังภัยธรรมชาติครั้งนั้นมีการนำเทคโนโลยีการเกษตรสมัยใหม่มาใช้พลิกฟื้นดินในเขตที่ราบอันกว้างใหญ่ และนำชาวลาสิพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูงและเจริญเติบโตได้ดีในภูมิอาณาจักรแคนาดาจึงกลับเป็นแหล่งผลิตข้าวสาลีและพืชที่เลี้ยงสัตว์ที่สำคัญแห่งหนึ่ง นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งทรัพยากรด่านหิน หินมัน แก้วธรรมชาติ และแร่ต่าง ๆ ที่ราบอันกว้างใหญ่ไปศาลแห่งนี้จึงกลายเป็นเขตที่มีอนาคตสดใสรทางด้านเศรษฐกิจ.

(กุลวี มกราภิรมย์)